Τὸ Οἰνοχώρι

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ «ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΟΙΝΟΧΩΡΙΤΩΝ ΠΑΡΝΑΣΣΙΔΟΣ»

ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΥΠΟ ΤΟΥ Δ. Σ. ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ
Διεύθυνσις: Σταδίου 51 (Β' ὄροφος — Γραφεῖον 10)

ΑΘΗΝΑΙ (Τ. Τ. 121)
Τηλ. 3214.871

ΜΑΡΤΙΟΣ 1976
Ἀριθμ. Φύλλου 21 — Δραχ. 1

Σκοτώθηκε σὲ ἀεροπορικὸ δυστύχημα

Ο ΣΜΗΝΑΓΟΣ ΣΠΥΡΟΣ ΡΟΥΛΙΑΣ

Γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά, στὶς 23 Φεβρουαρίου, ἡ καμπάνα τοῦ χωριοῦ μας χτύπησε πένθιμα. Μὰ τούτη τὴ φορὰ δὲν ἦταν ὁ συνηθισμένος γνωστὸς θλιβερὸς κτύπος της. Κτύπησε τόσο δυνατὰ καὶ τόσο πονεμένα ποὺ ἀκούστηκε τὸ κλάμα της πέρα ἀπὸ τὸ χωριό, πολὺ μακριά, ποὺ ἔκανε τὶς πέτρες καὶ τὰ δοῦνα νὰ ραΐσουν καὶ τὶς τὶς λαγκαδιὲς νὰ σκούξουν τὸν ἀντιλαλό της. Ἔστειλε παντοῦ τὸ θλιβερὸ μήνυμα τοῦ ξαφνικοῦ καὶ ἄδικου χαμοῦ τοῦ Σταυραετοῦ τῆς Γκιώνας, τοῦ χωριανοῦ μας σμηναγοῦ τῆς Πολεμικῆς Ἀεροπορίας ΣΠΥΡΟΥ ΡΟΥΛΙΑ. Συγγενεῖς, χωριανοί, φίλοι, γνωστοὶ καὶ ἄγνωστοι πάγωσαν σὰν ἄκουσαν τὸ φοβερὸ τοῦτο μαντᾶτο.

Ὁ Σπῦρος, ὑπηρετοῦσε σὰν πιλότος στὸ Ἀεροδρόμιο τοῦ Ἀράξου. Τὴν Τρίτη τὸ πρωὶ —μαύρη μέρα— ἐπέστρεψε στὸ ἀεροδρόμιο, ὕστερα ἀπὸ ἐκτέλεση ὑπηρεσιακῆς ἀποστολῆς, καὶ λίγο πρὶν νὰ προσγειωθῆ τὸ ἀεροπλάνο του ἔπαθε θλάση καὶ κατέπεσε μὲ ἀποτέλεσμα νὰ βρῆ τραγικὸ θάνατο.

Ἡ σορός του, κατὰ τὴν ἐπιθυμία τοῦ ἰδίου ποὺ τὴν εἶχε κάνει γνωστὴ στὸ παρελθὸν στὴν τραγικὴ οἰκογένειά του, μεταφέρθηκε τὴν ἑπομένη ἡμέρα στὸ Οἰνοχώρι, τὸ ἀγαπημένο του χωριό, ὅπου εἶχε γεννηθῆ πρὶν 34 χρόνια. Ἡ κηδεία του ἔγινε στὴν Ἁγ. Αἰκατερίνη καὶ ἀκολούθως ἐνταφιάστηκε στὸ νεκροταφεῖο τοῦ χωριοῦ μας ἀνάμεσα σὲ τέσσερα ψηλὰ κυπαρίσια.

Στὴν τελευταία του κατοικία, μὲ σπαραγμὸ καὶ ὀδύνη, τὸν συνόδευσαν: ἡ ἄμοιρη γυναίκα του Δέσποινα, οἱ γονεῖς του Θανάσης καὶ Κωνσταντούλα, οἱ ἀδελφές του Μαρία, Ἀργυρώ, Γιαννούλα καὶ Ἀσήμω, οἱ γονεῖς τῆς γυναίκας του Δημήτριος καὶ Πολυδία Ζωγράφου, ὅλοι οἱ συγγενεῖς του, τὸ σύνολον τῶν κατοίκων τοῦ χωριοῦ μας καὶ πλῆθος κόσμου ἀπὸ τὰ γειτονικὰ χωριὰ (Ἀποστολιά, Καστέλλια, Γραβιὰ κ.ἄ.). Καθὼς ἐπίσης τριακονταμελὴς ἀντιπροσωπεία τοῦ ἐν Ἀθήναις Συλλόγου Οἰνοχωριτῶν, ἀντιπροσωπεῖες ἀξιωματικῶν ἀπὸ τὸ Ἀρχηγεῖον Ἀεροπορίας, τῶν ἀεροδρομίων Ἀράξου, Τανάγρας καὶ ἄλλων μονάδων, ὅπου εἶχε ὑπηρετήσει, ὁ πρώην ἀρχηγὸς τῆς Ἀεροπορίας ἀντιπτέραρχος Ἀλέξανδρος Παπανικολάου, ὁ ἐξάδελφός του σμήναρχος Εὐθύμιος Ρούλιας, πολλοὶ φίλοι του συνάδελφοι ἀξιωματικοὶ καὶ τὸ τιμητικὸ ἄγημα δύο διμοιριῶν ἐκ σμηνιτῶν.

Ἀγαπημένε μας Σπῦρο,
Καμάρι τῆς Ρούμελης
καὶ Σταυραετὲ τῆς Γκιώνας.

Ὅλοι τὸν ἔκλαψαν καὶ κατέθεσαν στεφάνια στὸν τάφο του, πάνω στὸν ὁποῖο ξεχώριζαν δύο μεγάλα κόκκινα τριαντάφυλλα τῶν πολυαγαπημένων του παιδιῶν Θανασάκη καὶ Δημητράκη.

Ὁ ἐξάδελφός του δημοσιογράφος καὶ πολιτευτὴς Κώστας Ρούλιας, ἐκ μέρους τῶν συγγενῶν, φίλων καὶ Οἰνοχωριτῶν τοῦ ἀπηύθυνε τὸν ἀκόλουθο ὕστατο χαιρετισμό:

Σήμερα τὴν τραγικὴ τούτη ὥρα, συγγενεῖς, φίλοι καὶ χωριανοί, μὲ πρόσταξαν, στὸ θλιβερὸ αὐτὸ προσκλητήριο τοῦ ἄδικου χαμοῦ σου, νὰ σοῦ ἀπευθύνω, ἐκ μέρους ὅλων, τὸν τελευταῖο χαιρετισμό μας.

Πολλὰ τὰ λόγια τὰ στερνὰ ποὺ σοῦ τεριάζουν, κι' ἀκόμα περισσότερα αὐτὰ ποὺ πρέπει νὰ σοῦ ποῦμε γιὰ τὰ καλά σου ἔργα στὴ ζωή. Τί ὅμως νὰ πρωτοποῦμε τὴν ὥρα τούτη ποὺ τὸ δάκρυ γίνεται σπαθὶ καὶ ὁ λιγμὸς σωπαίνει τὴ φωνή μας; Ὅσο ὅμως τὸ κλάμα κι' ἂν μιᾶς θουβαΐνῃ δὲν μπορεῖ νὰ μὴν ἀκουστῆ σήμερα καὶ τὸ δικό μας πονεμένο μοιρολόγι.

Πολὺ πρόωρα, πάνω στὸ γλυκοχάραμα τῆς νιότης σου καὶ τῆς εὐτυχίας ἡ ἄπονη καὶ ἀσυγκίνητη ἀνθρώπινη μοῖρα σοῦκοψε μὲ μιᾶς τὸ νῆμα τῆς ζωῆς σου, κι ἀπορφάνισε τὴν ἀγαπημένη σου γυναίκα Δέσποινα, τὰ ἀξιολάτρευτα δυὸ παιδιά σου Θανασάκη καὶ Δημητράκη καὶ τοὺς δίσημους γονεῖς σου.

Μὲ μόνα σου ὅπλα, τὴ βαθειὰ πίστη στὴν Ἑλλάδα καὶ τὴ Ρουμελιώτη ζωντάνια, ποὺ ξεχωριστὰ σὲ διέκρινε, ξεκίνησες κάποτε ἀπὸ αὐτὸ ἐδῶ τὸ χωρισυδάκι καὶ ρίχτηκες στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς καὶ τοῦ καθήκοντος. Καὶ ὄχι μόνο νίκησες στὸ δύσκολο διάβα τῆς ζωῆς ἀλλὰ καὶ πρώτευσες παντοῦ. Ἀνῆλθες ἀρκετὰ στὰ ἀξιώματα τῆς Ἀεροπορίας, καὶ τὴν ὑπηρέτησες μέχρι τὴν τελευταία σου πνοὴ καὶ ἀναδείκτηκες ἡρωικὴ της μορφὴ στὶς δύσκολες τοῦτες μέρες τῆς πατρίδας μας.

Ὑπῆρξες ὑποδειγματικὸς ἀξιωματικὸς ἀλλὰ καὶ ἄφθαστος οἰκογενειάρχης. Ὑπῆρξες συγκρατημένος, ἐπιβλητικὸς ἀλλὰ καὶ ἀποφασιστικὸς καὶ γενναῖος. Ὁλόκληρη ἡ ζωή σου ὑπῆρξε φωτεινὸ παράδειγμα ἀγάπης καὶ ἀλτρουϊσμοῦ σκληροῦ ἀγῶνα καὶ εὐγενοῦς ἁμιλλας καὶ πάνω ἀπ' ὅλα σ' ὅλες σου τὶς ἐκδηλώσεις ζητοῦσες πάντα τὸ τέλειο.

Ὑπῆρξες, καὶ τί δὲν ὑπῆρξες; Μὰ ὅσα «ὑπῆρξες» καὶ ἂν σοῦ ποῦμε θὰ σὲ ἀδικήσουμε αὐτὴ τὴν ὥρα, γιατὶ δὲν μπορεῖ νὰ εἰπωθοῦν ὅλα τὴ στιγμὴ τούτη τοῦ σπαραγμοῦ καὶ τῆς ὀδύνης. Σοῦ ὑποσχόμαστε ὅμως πὼς ὅλα τὰ δημιουργικά σου ἔργα θὰ περαστοῦν στὶς ἱστορικὲς σελίδες τοῦ χωριοῦ σου, ποὺ τόσο ἀγάπησες καὶ ἔκλεισες βαθειὰ μέσα στὴν ψυχή σου.

Γι' αὐτὸ καὶ ξανάρθες τώρα ἐδῶ, στὸ ἀγαπημένο σου Οἰνοχώρι, νὰ μείνῃς παντοτεινὰ κοντά του. Νὰ στέκῃς ψηλὰ στὶς ράχες καὶ στὰ διάσελα τῆς Γκιώνας, ὅπου εἶν' ὁ τόπος χλοερὸς νὰ σὲ συντροφεύῃ τὸ θρόϊσμα τῶν λόγγων καὶ τὸ τραγούδι τῶν πουλιῶν στὸν

Συνέχεια στὴ 4η σελίδα

ΔΩΡΕΑΙ - ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ - ΕΝΙΣΧΥΣΕΙΣ

Ὑπὲρ τοῦ Συλλόγου

Ἀθαν. Ν. Ρούλιας ὄραχ.	300
Κωνστ. Κοτσιμπός	300
Παναγιώτα Μόσχου (Αὐστ.)	200
Ἀθαν. Ἀπ. Σταθόπουλος	200
Κούλα Καστή	150
Θερμ. Ἀποστολόπουλος	100

Ὑπὲρ ἀνοικοδομήσεως τοῦ Ναοῦ τῆς Παναγίας

Γεωργ. Πουρνάρας	5.000
Κωνστ. Ρούλιας	2.000
Κούλα Κ. Ρούλια	2.000
Χρῆστος Χαμηλός	1.000
Παναγιώτα Μόσχου (Αὐστ.)	1.000
Ἀθαν. Δ. Παπαπαναγιώτου	500
Σούλα Ἀθ. Παπαπαναγιώτου	500
Δημ. Ηαν. Τσατσαρώνης	500
Ἀσημάκης Χαμηλός	500
Ἀθαν. Ἀπ. Σταθόπουλος	500
Κώστας Κοτσιμπός	300

Ἡ οἰκογένεια Ἀλεξάνδρου Παπαπαναγιώτου, εἰς μνήμην τοῦ ἀποθανόντος σημαιοφόρου Σπύρου Ρούλια, πρόσφερε δρχ. 1.000 γιὰ τὴν ἀνέγερση τοῦ Ναοῦ τῆς Παναγίας.

ΓΑΜΟΙ

• Στὸν Ἅγιο Γεώργιο Κυψέλης, ἔγιναν οἱ γάμοι τῆς ὀδοντιάτρου Σούλας Παπαπαναγιώτου, μετὰ τοῦ ἐπίσης ὀδοντιάτρου Λάμπρου Δημάκη.

• Στὸν Ἅγιο Σεραφεὶμ Φθιώτιδος ἔγιναν οἱ γάμοι τοῦ συγχωριανοῦ μας ταγματάρχη τῆς Στρατιωτικῆς Ἀεροπορίας Ἀσημάκη Χαμηλοῦ, μετὰ τῆς Βασιλικῆς Λεονταρῆ.

• Στὸ χωριὸ Θερμοπύλια Φθιώτιδος, ἔγιναν οἱ γάμοι τοῦ συγχωριανοῦ μας Εὐθυμίου Ἰωάννου Ρούλια, μετὰ τῆς Μαρίας Τετριμίδα.

ΠΩΛΗΣΗ ΟΙΚΙΑΣ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ στὸ Οἰνοχώρι ἐξοχικὴ οἰκία ὑπὸ τοῦ κ. Χ. Παπαδοπούλου. Γιὰ πληροφορίες τηλεφωνεῖστε στὸ 3218.979, πρωὶ 9—2.

«ΤΟ ΟΙΝΟΧΩΡΙ»
ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΜΑΡΤΙΟΣ 1976 — ΑΘΗΝΑΙ

Ἰδιοκτήτης - Ἐκδότης
ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΟΙΝΟΧΩΡΙΤΩΝ ΠΑΡΝΑΣΣΙΔΟΣ

Διευθυντὴς Συντάξεως
ΚΩΣΤΑΣ ΡΟΥΛΙΑΣ
Μενάνδρου 75 - Ἀθῆναι

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου
Βίκτωρος Οὐγκὼ 27 - Ἀθῆναι

Ἐκεῖνοι ποὺ φεύγουν

Γ. Π. ΠΑΠΑΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Ὀδοντίατρος

Στὶς 3 Ἰανουαρίου ἔφυγε ἀπὸ κοντά μας ὁ Γιάννης Ηαν. Παπαπαναγιώτου, ὀδοντίατρος. Ἐξαίρετος ἐπιστήμων, σοβαρός, σεμνός, καλός, ἀφιλοκερδής, γλυκύτατος, ἀγαπητὸς ἀπὸ ὅλους. Ὅλοι γι' αὐτὸν ἦταν καλοί. Ὅλους τοὺς ἀγαποῦσε ἀγνὰ καὶ χωρὶς ἰδιοτέλεια. Γυιὸς τοῦ Παπα - Παναγιώτη, γεννήθηκε τὸ 1911 καὶ μετὰ τὴν ἀποφοίτησή του ἀπὸ τὸ Γυμνάσιο Ἀμφικλείας, σπούδασε στὴν Ὀδοντιατρικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Ἐξάσκησε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ὀδοντιάτρου στὴν Ἀθήνα καὶ γιὰ λίγο χρονικὸ διάστημα, τὸν καιρὸ τῆς κατοχῆς στὴν Πολύδροσο. Στὸ ἰατρεῖο του χρήματα δὲν ἔπαιρνε ἀπὸ ὅσους δὲν εἶχαν. Στοὺς ἀσθενεῖς του ἔδινε πολλὲς φορὲς καὶ τὰ φάρμακα δωρεάν.

Ἦταν καὶ ἔμεινε ὡς τὸ τέλος ἀγνὸς Ρουμελιώτης. Ἡ καρδιά του σκιρτοῦσε γιὰ κάθε Ρουμελιώτικο καὶ ὅταν ἔμπαινε στὸ χορὸ οἱ ὀργανοπαίχτες — ποὺ τοὺς ἔδινε ὁλόκληρο κατάλογο τραγουδιῶν στὸ χαρτὶ — κουράζονταν νὰ παίζουν γιὰ νὰ χορεύῃ. Δύσκολα τὸν ἔβγαζες ἀπὸ τὸ χορό. Τὸ τραγούδι του ἦταν ζωηρὸ καὶ στὰ γλέντια ἦταν πάντα πρῶτος. Εὐτύχησε νὰ δῇ τὴν κόρη του παντρεμένη καὶ δυὸ ἐγγόνια.

Ἂς εἶναι ἐλαφρὸ τὸ χῶμα ποὺ τὸν σκέπασε.

Π.Π.

ΕΚΔΡΟΜΗ στὸ ΟΙΝΟΧΩΡΙ

• Στὶς 3 Ἀπριλίου, ὀργανώνεται ἀπὸ τὸ Σύλλογό μας διήμερη ἐκδρομὴ (Σάββατο—Κυριακὴ) τῶν μελῶν του γιὰ τὸ χωριό μας Οἰνοχώρι.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ μετάσχουν νὰ δηλώσουν τοῦτο ἐγκαίρως στὰ γραφεῖα τοῦ Συλλόγου μας (τηλ. 3214.871 κ. Τάκην Παπαπαναγιώτου). Θὰ τηρηθῇ σειρὰ προτεραιότητας στὶς δηλώσεις συμμετοχῆς.

Ἐξ αἰτίας τοῦ δρόμου Πύργου - Οἰνοχωρίου

ΜΙΑ ΕΚΔΡΟΜΗ ΟΔΥΣΣΕΙΑ

Ὁ Σύλλογός μας πιστὸς στὶς παραδόσεις καὶ τὸ χρέος δὲν παρέλειψε καὶ φέτος νὰ ὀργανώσει ἐκδρομή—προσκύνημα στὴ μνήμη τῆς προστάτιδας τοῦ χωριοῦ μας, Ἁγίας Αἰκατερίνης.

Στὴ σχετικὴ πρόσκλησή του ποὺ ἔκανε πρὸς τὰ μέλη του, ὁρῆκε ζωντανὴ ἀνταπόκριση. Δεκάδες Οἰνοχωρίτες καὶ φίλοι τοῦ χωριοῦ μας πῆγαν στὸ Οἰνοχώρι μὲ πούλμαν καὶ ἰδιωτικὰ αὐτοκίνητα γιὰ τὸ προσκύνημα αὐτό.

Ἡ ὅλη πορεία τῶν ἐκδρομέων - προσκυνητῶν ἀποτέλεσε ἕνα κράμα ἀπὸ χαρά, συγκίνηση, ἔντονο θρησκευτικὸ συναίσθημα ποὺ βαπτίστηκαν μέσα στὸν φόβο καὶ τὸν πραγματικὸ κίνδυνο ποὺ διέτρεξαν κατὰ τὴν κίνηση τῶν αὐτοκινήτων στὸ λασπωμένο χωματόδρομο ἀπὸ τὴν περιοχὴ Πύργου μέχρι τὸ χωριό.

Πόσα ὁμοιώματα καὶ πόσες προσωπικὲς παραστάσεις τοῦ Διονυσιακοῦ Συμποσίου, δὲν ἔγιναν σ' αὐτοὺς ποὺ εἶναι ἀριστοῦσι, γιὰ νὰ βελτιωθῇ ἡ ἐποχὴ τοῦ τμήματος αὐτοῦ τοῦ δρόμου, μήκους 4 χιλιομέτρων, ποὺ ἐξ' αἰτίας του ἀπομονώνεται τὸ χωριό μας ἀπὸ τὸ κεντρικὸ ὁδικὸ δίκτυο. Κι' ὅμως ὅλοι κωφεύουν στὸ δίκαιο αὐτὸ αἴτημα τῶν Οἰνοχωριτῶν ποὺ ἀποτελεῖ γιαυτοὺς ζήτημα ζωῆς καὶ προκοπῆς γιὰ τὸ χωριό τους. Μὰ ὡς πότε;

Οἱ ἀριστοῦσι τοῦ Συλλόγου μας τόνισαν σ' ὅσους ἤθελαν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ χωριὸ μῆνα Νοέμβρη: Θὰ πᾶμε ἀλλὰ ὁ δρόμος ἀπὸ τὸν Πύργο μέχρι τὸ χωριὸ εἶναι χωματόδρομος, στενὸς καὶ ἐπικίνδυνος. Καὶ ἡ ἀπάντηση ἦταν ἀπ' ὅλους χριστιανικὴ καὶ πειστικὴ στὴν ἀδιαφορία τῶν ἀριστοῦσι: Θὰ πᾶμε ἔστω καὶ μὲ τὰ πόδια ἂν χρειασθεῖ. Οἱ φόβοι ὅλοι ἐπαληθεύτηκαν. Μὰ τηρήθηκε καὶ ἡ ὑπόσχεση· ἂν χρειασθεῖ θὰ πᾶμε καὶ μὲ τὰ πόδια στὸ χωριό.

Ὁ Νοέμβρης αὐτὴ τὴ χρονιὰ ἔδειξε τὸ πραγματικὸ πρόσωπό του. Ἄνοιξε τοὺς κρουνοὺς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τοὺς ἀσκοὺς τοῦ Αἰόλου καὶ πρόσφερε ἄφθονες ὀργιές, χιόνια, καὶ παγωνιές. Μέρα χειμωνιάτικη, ἄλλωστε, ταίριαζε καὶ στὶς 29 τοῦ Νοέμβρη. Ἀπὸ τὸ πρωὶ ὅλη ἡ χώρα καὶ περισσότερο ἡ Ἀττικὴ δέχεται ἀπανωτὲς νεροποντὲς καὶ καταιγίδες.

Μὰ ἡ ἐκδρομὴ ἔχει ὀργανωθεῖ καὶ τὸ προσκύνημα στὴν μνήμη τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης δὲν πέρνει ἄλλη ἀναβολή. Ἔτσι μέσα σὲ διαρκῆ νεροποντὴ ξεκίνησαν τὰ λεωφορεῖα καὶ τὰ ἰδιωτικὰ αὐτοκίνητα. Οἱ ὀργανωτὲς εἶναι οἱ περισσότερο ἀνήσυχοι. Μὰ πρέπει νὰ σταθοῦν ψύχραιμοι. Ἡ πορεία ἀπὸ Ἀθήνα μέχρι τὰ Καστέλλια χάρις στὴν ἄσφαλτο καὶ τὴν ἀξιοσύνη τῶν ὁδηγῶν ἁπλῶς κουραστική. Μετὰ ἀπὸ τὰ Καστέλλια καὶ πιὸ συγκεκριμένα ἀπὸ τὴν τοποθεσία Πύργος ἀρχίζει ἡ Ὀδύσεια.

Ὁμίχλη πυκνή, νύκτα, κι' ἕνας δρόμος, στενός, λασπόδρομος κι' ὁλισθηρὸς κάνουν τὴν συνέχεια τοῦ ταξειδιοῦ μαρτυρική. Τὰ αὐτοκίνητα συνεχῶς ντελαπάρουν. Οἱ ὁδηγοὶ δὲν μποροῦν νὰ συνεχίσουν χωρὶς τὸν φόβο τῆς συμφορᾶς. Τὸ σύνθημα δίδεται κι' ὅλοι ξεπεζεύουν. Μέσα στὸ σκοτάδι καὶ στὴ λάσπη σπρώχνουν τὰ αὐτοκίνητα γιὰ νὰ ξεκολλήσουν ἀπὸ τὴν λασπουριά. Τὰ αὐτοκίνητα ἄδεια καὶ ἐπιβάτες πεζῇ ἀνηφορίζουν μὲ γογγυτά. Γιὰ λίγο τὰ αὐτοκίνητα θ' ἀπομακρυνθοῦν καὶ ἡ στρατιὰ τῶν πεζῶν θ' ἀκολουθήσει ἀνηφορίζοντας μέσα στὸ πυκνὸ σκοτάδι καὶ τὴν λάσπη. Μὰ κανεὶς δὲν ὀπισθοχώρησε. Ἐπιστρατεύουν οἱ γεροντότεροι κι' οἱ νεώτεροι τὶς δυνάμεις τους κι' ἀνηφορίζουν. Ἡ ἔλλειψη ὁρατότητος κάνει τὴν πορεία δύσκολη. Θὰ ἐπιστρατευθοῦν σπίρτα, ἀναπτῆρες. Μὰ εἶναι λίγα τὰ μέσα καὶ ὁ δρόμος πολύς. Τότε ἀπὸ τὴν φάλαγγα ἀκούγεται ὁ νεαρὸς Βασίλης νὰ ξεφωνίζει: Βγάλτε τὶς τσατσάρες σας. Μ' αὐτὲς θὰ φωτίσωμε τὸ σκοτάδι. Καὶ πράγματι ἕνα ἄπλετο φῶς φώτισε τὶς λάσπες καὶ τοὺς ἐλαττώθηκε ποὺ φράσουν τὸ δρόμο δεξιὰ κι' ἀριστερά.

Μὲ κίνδυνο, δοκιμασία καὶ γέλια διανύσαμε μέσα στὸ σκοτάδι δύο χιλιόμετρα λασπουριᾶς. Περάσαμε πιὰ τὸ ἐπικίνδυνο κομμάτι κι' ἐκεῖ στὴν τοποθεσία ΛΙΓΚΟΥ - ΜΑΤΙ τὰ αὐτοκίνητα θὰ ὑποδεχθοῦν ξανὰ τοὺς ἐπιβάτες. Ἡ ἀγωνία ἀπομακρύνεται. Τὸ γέλοιο καὶ πάλι θὰ δειώξει τὸν ἐφιάλτη ποὺ περάσαμε. Προχωροῦμε. Ἐκεῖ στὴν εἴσοδο τοῦ χωριοῦ ὁρίσκομε μιὰ μεγάλη ὁμάδα ἀπὸ χωριανοὺς νὰ καταχορεύῃ. Ἦταν αὐτοὶ ποὺ ἀνήσυχοι γιὰ τὴν τύχη μας, ἔφευγαν ἀπὸ τὴν πολύωρη καθυστέρηση, κατηφορίζουν γιὰ νὰ δοῦν τί συνέβη καὶ μὲ τὸ νοῦ τους στὸ κακό, γιὰ νὰ προσφέρουν ἂν χρειαζόταν καὶ βοήθεια.

Στὸ ἀντίκρυσμα τῶν αὐτοκινήτων φωτίσθηκαν τὰ φοβισμένα προσωπά τους. Ρωτοῦν μὲ ἀγωνία ἔρχεσθε ὅλοι; Ναί ἦταν ἡ ἀπάντηση.

Τὰ αὐτοκίνητα σταματοῦν ἐκεῖ στὸ κέντρο τοῦ χωριοῦ καὶ μαζὺ μ' αὐτὰ καὶ ἡ νυκτερινὴ μας περιπέτεια.

Τὴν ἄλλη μέρα ξημέρωσε ἕνας ἄλλος Θεός. Ἕνας λαμπερὸς ἥλιος σκόρπισε κουβαρντάδικα τὴν ζεστασιὰ καὶ τὴν χαρὰ μέσα στοὺς χαραφιοὺς μιχαλάδες τοῦ χωριοῦ. Ὅλοι χαρωποὶ θὰ φθάσουν στὴν ἐκκλησιά. Ὁ Παπαθανάσης μὲ τὴν

Συνέχεια στὴ σελίδα 4

ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΣΤΟ ΟΙΝΟΧΩΡΙ

τοῦ Γεωργίου Πουρνάρα

Μέρες τῆς Κατοχῆς στὴν ὀρεινὴ Παρνασσίδα, μιὰ περιοχὴ ποὺ σπάρθηκε μὲ ὁδίτια, ὁδίδες, ταχόπετρες, συντρίμια καὶ ποτίστηκε μὲ ὅλκρυα πόνου καὶ αἷμα ἀθώων ὑπάρξεων. Μιὰ περιοχὴ κλειστὴ στὸ κάρφο τῆς Γκιώνας, τῶν Βαρδουσίων τῆς Οἴτης καὶ τοῦ Παρνασσοῦ δέχτηκε ἀλύπητα κι ἀπάνθρωπα τὴν ὀργὴ καὶ τὴν σκληρότητα τοῦ κατακτητοῦ. Μέσα σ' αὐτὴ τὸ Οἰνοχώρι μικρὸ κομμάτι γῆς. Κομμάτι γῆς ποὺ σ' ὅλα τὰ δύστυχα χρόνια τῆς Κατοχῆς ζυμώθηκε μὲ ἐπανωτὲς συμφορές. Βρέθηκε κι' αὐτὴ τὴ φορὰ μέσα στὴν θύελλα καὶ τ' ἀστραπόβροντα τοῦ δάρδαρου κατακτητοῦ. Ἐδῶ στὰ διάσελα καὶ τὰ φαράγγια του ὁ κατακτητὴς δὲν μπορεῖ εὔκολα νὰ στεριώσει. Τόπος πάντα πρόσφορος γι' ἀρματωλίκια καὶ τὴν κλεφτουριά. Τόπος καταφύγιο γιὰ τοὺς καταδιωκόμενους ἀπὸ ἐγγυρούς.

Ἰούνιος 1943. Τὰ στρατεύματα κατοχῆς κινοῦνται στὴν Ὀρεινὴ Παρνασσίδα γιὰ νὰ συντρίψουν αὐτοὺς ποὺ ταράσσουν τὴν κατοχική τους πανδαισία. Πάνοπλες Ἰταλικὲς φάλαγγες κινοῦνται ἀπὸ διάφορα σημεῖα μὲ στόχο τὴν ἐκκαθάριση τῆς ὀρεινῆς Παρνασσίδας ἀπὸ τὶς ἀντάρτικες ὁμάδες ποὺ δροῦν στὴν περιοχή.

6η Ἰουνίου 1943. Χθὲς πέρασαν ἀπὸ τὸ Οἰνοχώρι τὰ Ἰταλικὰ λεηρούσια. Πλιατσικολόγησαν, τρομοκράτησαν, ρήμαξαν νοικοκυριὰ καὶ τὶς ἐπῳὲς σοδειὲς τῶν κατοίκων. Σήμερα ρημάζουν δορειότερα. Ἡ Καλοσκοπή, ὁ Πανουργιάς, ἡ Γκούρα κι' ἄλλα ὀρεινὰ χωριὰ τῆς περιοχῆς δέχονται τὰ πλήγματα ἀπὸ τὴν ἐκδικητικὴ μανία τῶν φραπέλλων. Οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ σκόρπισαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Οἱ νεώτεροι σ' αὐτοὺς ποὺ ὁ κατακτητὴς στρέφει πάντα περισσότερο τὴν ὀργή του, φύγανε μακρυά. Οἱ πολλοὶ θὰ βρεθοῦν στὸ χωριό. Ἐδῶ πᾶγουν τὰ ζωντανά τους καὶ τὸ διός τους. Ἐδῶ σ' ἀρχοντικὰ καὶ τὰ νοικοκυρεμένα φτωχόσπιτα ποὺ ψυχιάζε ὁ ἱδρῶτας τῶν γενεῶν ποὺ πέρασαν. Ἀνθρωποτιλίψυχοι κι' εἰρηνικοί. Καλωσυνάτοι στὸν ξένο ἀλλὰ ὄχι στὸν κατακτητή. Νιώθουν μίσος γιὰ τοὺς ἠττημένους τῆς Ἀλβανίας, ποὺ γυρίγανε τώρα σκληρὸς στρατὸς κατοχῆς. Πέρασαν γυθὲς ἀπ' ἐδῶ οἱ ἠττημένοι μὲ τὸ ὕφος νικητοῦ. Ἀλλοίμονο! Σήμερα οἱ κάτοικοι ἀπαλλάχθηκαν ἀπὸ τὴν παρουσία τους. Ἡ ἔγνοια καὶ ὁ φόβος τους μεταμέρονται στὶς ὧρες τῆς ἐπιστροφῆς. Μὰ θὰ περάσουν δύο τοεῖς μέρες γιὰ τὴν ἐπιστροφή. Ἔτσι σύμφωνα μὲ τὴν λογικὴν ἡ σημερινὴ μέρα πρέπει νὰ περάσῃ σὰν μιὰ μέρα ἀπὸ τὶς πολλὲς τῆς Κατοχῆς.

6η Ἰουνίου 1943. Ἡ ἁγια Κυριακὴ ξημέρωσε. Μέρα προσευχῆς τῆς Χριστιανοσύνης. Μιὰ μέρα ἀλλοιώτικη ξημέρωσε γι' αὐτοὺς ποὺ τοὺς συναννοῦν οἱ καλὲς καὶ οἱ κακὲς προαισθήσεις. Μέρα παράξενη. Μέρα σημαδιακή. Ἡ νύκτα ποὺ ἔφερε τὸ ξημέρωμα δὲν ἦταν σὰν τὶς ἄλλες. Παράξενα σημάδια. Τὰ νυχτοπούλια τῆς χαρᾶς δὲν ἀκούστηκαν ἀπόψε. Τ' ἀηδόνια οἱ τραγουδιστὲς τῆς νύκτας θὰ σωπάσουν. Τὰ Τριζόνια δουβάθηκαν. Ἡ ἁρμονικὴ συναυλία ἀπὸ τὰ χίλια πτερωτὰ τῆς νύχτας, πακούγεται ἐδῶ τὰ ὁράδια, σῶπασε. Ὄχι δὲν γάθηκαν ὅλες οἱ φωνές. Κάποιο Τσακάλι ἐκεῖ κατὰ τ' ἀμπελορέματα θἄκουστεῖ νὰ οὐρλιάζει. Τὰ τσοπανόσκυλα στὰ μαντριὰ τοῦ Μέρλε γαυγίζουν ἀπόψε παράξενα. Τὰ κοπάδια ξαφνιάζονται. Τὰ κατσικίδια εἶναι ἀνήσυχα. Κι' ἐκεῖ στὰ δορεινά, πρὸς τὶς ρούζες καὶ καταδόρπα, ἀνάριες ντουφεκιὲς κι ἐκρήξεις ὁδίδων ζωντανεύουν τὴν κοντινὴ παρουσία ἀντιμαχομένων. Ξημέρωσε. Ἀνατξιάτικος ὁ οὐρανός. Μιὰ ἐπανάληψη μέσα στὴν αἰωνιότητα. Ἡ ἀνοιξη διαρκεῖ ἐδῶ πολύ. Ἡ φύση ὑπακούει πιστὰ στοὺς νόμους της. Ἕνα ὁλέμμα κι' ἀγγαλιάζει κανεὶς μιὰ ὁμορφιὰ ἀπερίγραπτη. Τὸ νιὸ πράσινο καὶ τ' ἀγριολούλουδα στολίζουν τὶς δουνοπλαγιὲς καὶ τοὺς λιβαδότοπους. Τὰ φροντισμένα περιβόλια πνίγονται στὸ πράσινο. Οἱ αὐλὲς καὶ τὰ γαγιάτια σωστὸς παράδεισος ἀπὸ τὶς λογοῖς λογοῖς λουλουδιασμένες γλάστρες. Μόνο τὰ δήματα τῶν Φραπέλλων καὶ τῶν ὑποζυγίων των ἄφησαν ἐδῶ ρυπαροὺς λεκέδες στὸν παρθενικὸ ἀνοιξιάτικο χλωροτάπητα.

Ἡ ἡμέρα προχωρεῖ. Ἕνας ἥλιος χλωμὸς ἀνεβαίνει ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ Καλλιδρόμου. Ἕνας ἥλιος φοβισμένος, ἕνα φῶς θλιμμένο ἀγκάλιασε τὸ χωριό. Ἕνας κόσμος ἀνήσυχος γιὰ τὸ σήμερα καὶ τὸ αὔριο. Μὰ ὁ χρόνος καὶ ἡ ζωὴ δὲν σταματοῦν. Ὁ Παπαριστείδης μὲ ἀραιοὺς ὀγμιατισμοὺς καὶ σκεπτικὸς καταφορίζει γιὰ τὴν ἐκκλησία. Σὲ λίγο ἡ καμπάνα θὰ σημάνει. Ὁ ἀντίλλαλος θὰ γεμίσει τὶς λαγκαδιὲς καὶ τὰ φαράγγια. Πρόσκληση τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης. Οἱ ψαλτάδες κι οἱ χωριανοὶ θὰ συρθοῦν κι' αὐτοὶ λίγοι, λίγοι καὶ στιγά. στιγὰ μὲ μουδιασμένα ὀγμιατα, μέσα ἀπὸ τὰ σοκκάκια τοῦ χωριοῦ πρὸς τὸ χῶρο τῆς ἐκκλησιᾶς. Προχωροῦν δουβοί, στρέφουν ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ τὰ μάτια τους μακρυὰ πρὸς τὰ ὀρεινὰ ἐκεῖ ποὺ ἀκούγονται ντουφεκιὲς κι' ἐκρήξεις ὁριδῶν ἀπὸ κάποιο ἀνθρώπινο χαλασμό.

Ὅσοι μὲ καθυστέρηση προχωροῦν γιὰ τὴν ἐκκλησία στρέφουν τὰ ὁλέμματά τους πρὸς τὰ ὀρεινὰ καὶ τὸν οὐρανό. Εἶναι ἡ ὥρα ποὺ περνᾶ ἀπὸ ψηλὰ καὶ ἀνήσυχος ὁ λεγόμενος ἀπὸ τοὺς χωριανοὺς γαλατᾶς. Πετᾶ ἐκεῖ ψηλὰ καὶ οὐρλιάζει. Ἀλλὰ ὅλοι λένε. Δὲν εἶναι σήμερα γιὰ μιᾶς. Πέρασαν ἀπ' ἐδῶ χθὲς οἱ στρατιές, καθάρισαν τὸν τόπο ἀπὸ τοὺς ἀντάρτες κι' ἔτσι γι' ἄλλο σήμερα ἔχει ἀποστολὴ ὁ τόσο συχνὸς οὐράνιος ἐπισκέπτης.

Ἡ ἐκκλησία πλημμύρισε ἀπὸ πιστούς. Μεθύσι ἱερὸ καὶ θεοκατάνυξη ἐπικρατεῖ ἀπ' ἄκρο σ' ἄκρο. Ἡ φωνὴ τοῦ Παπαριστείδη καὶ τῶν Ψαλτάδων γεμίζουν τὶς τριωμισμισμένες ψυχὲς τῶν χωριανῶν.

Σὲ λίγη ὥρα θ' ἀκουστεῖ ἡ τελευταία προσευχὴ κι ἀκολουθεῖ ἡ ἀπόλυση.

Στὸ γεροστάσι ἐκεῖ κάτω ἀπὸ τὸ γεροπλάτανο μὲ τὸ καμπαναριὸ καὶ τὶς θεόρατες λεῦκες θὰ σταματοῦσουν γιὰ λίγο οἱ χωριανοί, κατὰ τὸ συνήθιο, γιὰ νὰ συζητήσουν καὶ ν' ἀνταλλάξουν σκέψεις στὰ ζητήματα τοῦ χωριοῦ.

Ἀλήθεια ποιὸς ξέρει τί σκέπτονται οἱ ἄμοιροι αὐτὴ τὴ ὥρα! Ἡ λογικὴ δὲν ἀφήνει περιθώρια γιὰ νὰ ὁποψιαστοῦν τὸ μεγάλο κακὸ ποὺ θἄρθει σὲ λίγο. Κι ὅπως μᾶς λέγει ὁ ποιητής:

Εἶναι κάποιοι χαλασμοὶ
Σὲ κάποιες χώριες ὧρες
Δίχως ἀστραπόβροντα
κι ἀνεμικὲς καὶ μπόρες

Σὲ μιὰ στιγμὴ ἀστραπὴ ποὺ δὲν ἄφησε χρόνο γιὰ σκέψεις χαλασμός, ὁρμιαγδὸς καὶ θρῆνος ἀπλώθηκαν ἀπ' ἄκρο σ' ἄκρο τοῦ γραφικοῦ κι εἰρηνικοῦ χωριοῦ. Ἕνας ξαφνικὸς δόμος καὶ σμήνη ἀεροπλάνων τῆς Ἰταλικῆς ἀεροπορίας ξερνοῦν ἀνεμπόδιστα καὶ σαδιστικὰ ἐπανωτὲς δέσμες ἀπὸ πανίσχυρες δόμβες ποὺ συντρίβουν τὰ πάντα.

Ἐδῶ κι' ἐκεῖ σκόρπια ἀνθρώπινα κουφάρια. Φωνές, σπαρακτικές, τραυματίες ποὺ ζητοῦν βοήθεια. Ἐκτυφλωτικὲς λάμψεις καὶ μέσα σ' αὐτὲς δέντρα καὶ κτίρια συθέμελα τινάζονται σὰν ὁότσαλα στὸν ἀέρα. Σύννεφα ἀπὸ πέτρες, χῶμα καὶ κλαδιὰ τυλίγουν τὰ πάντα σ' ἕνα ἀνδιαστικὸ πρασινοκίτρινο καπνό. Ἕνα πυρωμένο χαλάζι ὀλγμάτων ἀνεβαίνει σὰν πίδακας πρὸς τὸ ἄπειρο κι ἐπιστρέφει στὴ γῆ θερίζοντας λαίμαργα ἔμψυχα κι ἄψυχα.

Μικρομανάδες μὲ τὰ δυζανιάρικα στὴν ἀγκαλιὰ γίνονται ἀσπίδες γιὰ νὰ σώσουν τοὺς νιούς των. Πατεράδες ἀπλώνουν τὰ χέρια μ' αὐτοθυσία νὰ σώσουν κάθε τί δικό τους μέσα στὴν ἀνθρωποχαλασιά. Παιδιὰ μὲ σπαρακτικὲς φωνὲς τρέχουν καὶ ζητοῦν ν' ἀγκαλιάσουν τοὺς γονιούς των, μιὰ τρομερὴ εἰκόνα ἀθώων ὑπάρξεων ποὺ πνίγονται μέσα στὸ μακελιὸ τῆς ἀνθρώπινης ἀπανθρωπιᾶς καὶ κτηνωδίας.

Ναὶ ἀκόμη ἀκούγεται καὶ σήμερα ἐδῶ ὁ ἀντίλλαλος ἀπὸ τὴν φωνὴ τῆς γριᾶς Παναγιοῦς Πουρνάρενας ποὺ φωνάζει σπαρακτικὰ τὴν ἀδελφή της Βασιλική. Ἔλα ἀδελφούλα μου κατὰ δῶ. Ἔλα χανόμαστε. Ἀντίλλαλος μεταλλικός, ἡρωϊκὸς ποὺ σούνει ἐκεῖ μακρυὰ στὰ φαράγγια τῆς Γκιώνας. Ἔλα ἀδελφούλα μου κατὰ δῶ. Μὰ ἡ ἀδελφὴ πέφτει νεκρή. Ἡ θειὰ Βασίλω ἡ προσωποποίηση τῆς καλωσύνης καὶ τῆς ἀρχοντιᾶς ἔσουσε μέσα στὸν καπνὸ ποὺ τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴν πῆρε στὰ ὕψη του.

Ἐκεῖ στὸ ριζὸ τοῦ γεροπλάτανου παραμένει ἀποτυπωμένη ἡ εἰκόνα τῆς κυρᾶς λεβέντισσας Γιαννίτσας (Ρούλια) ποὺ κρατᾶ στὸν κόρφο της τὸν ὀυζανιάρικο γυιό της. Τὸν σκεπάζει ἡ ἄμοιρη καὶ τὸν κρύοει νὰ μὴ τὸν δεῖ τὸ μάτι τοῦ χάρου καὶ τῆς τὸν πάρει. Ἐδῶ ταιριάζουν οἱ στίχοι τοῦ ποιητῆ:

Κρύψε μάνα τὸ παιδὶ
ποὺ στὸ πλευρό σου παίζει
κι' ἔστρωσε ἡ χαρόντισσα
πρωτάκουστο τραπέζι

Ἡ ἡρωϊκὴ μητέρα πλάνεψε τὸ χάρο καὶ σώζει τὸ παιδί της ἀλλὰ πέφτει ἡ ἴδια νεκρή. Πέφτει ἕνα περήφανο ψηλὸ κι ὁμορφο κυπαρίσι.

Ἀκόμη ἐκεῖ παρέκει μπροστὰ στὸ Ἱερὸ τῆς ἐκκλησιᾶς μένουν οἱ σκιὲς τοῦ καλοκάγαθου Μπαριμπαθεμιστοκλῆ καὶ τοῦ περίφανου Γεροντούλα ποὺ πάντα πασχίζαν γιὰ τὸ καλὸ καὶ τὸ δίκιο.

Σοφοὶ συμβουλάτορες καὶ πάντα ὁδηγοὶ γιὰ τὸ καλό.

Κοντὰ στὶς πανώριες λεῦκες, λιγερὲς λεῦκες οἱ ἴδιες πέφτουν ἀπὸ τὰ πλήγματα τοῦ πυρωμένου ἀτσαλιοῦ ἡ Χρυσάφω τοῦ Μάη καὶ ἡ Θωμοῦλα τοῦ Γεωργελοπώστα. Περίφανες κι ἀγέροχες ἀρχόντισσες τοῦ χωριοῦ θὰ δώσουν τὴν μάχη μὲ τὸ χάρο καὶ θὰ τὴν χάσουν. Πέσανε δυὸ κυράδες δυὸ καλὲς φαμελίτισσες.

Μὰ ἐσὺ γέρο Καψῆ τί γυρεύεις ἐδῶ; Συντοπίτης ἀπὸ τὸν Ἀποστολιά, σταμάτησε παραστικὸς γιὰ λίγο τὸ Κυριακάτικο πρωϊνό, ἐδῶ στὸ γεροστάσι τοῦ χωριοῦ γιὰ νὰ χαιρετίσει φίλους καὶ συγγενεῖς. Ὁ χάρος ἐδῶ διάλεξε τὸν τόπο νὰ δώσει τὴν μάχη μαζί του. Πάλεψαν καὶ τὸν νίκησε. Ὁ γέρο Καψῆς ἄφησε τὴν πνοή του ἐδῶ στὰ χώματα τῶν προγόνων του.

Τί νὰ πεῖ κανεὶς γιὰ τὴν ξαφνικὴ συμφορὰ ποὺ ἔπληξε ἕνα χωριὸ ὁλάκερο. Ψυχές σπιτικά, ἐκκλησιές, ἐγκαταστάσεις τῆς βιοπάλης ὅλα ἔγιναν συντρίμμια, κουρνιαχτός.

Ἀλλοίμονο. Ἐδῶ μπροστὰ στὸ ἱερὸ τῆς ἐκκλησιᾶς, κάτω ἀπὸ τὸ καμπαναριὸ καὶ τὸν γεροπλάτανο, ἐκεῖ στὴ σκιὰ ἀπὸ τὶς δασωμένες λεῦκες ἔπεσε ἡ ἀνθρώπινη ὀργὴ κι' ἅρπαξε ὅλα ἀθῶες κι' ἀνυπεράσπιστες ψυχές. Ἅρπαξε πολλὲς ψυχὲς κι' ἄφησε περισσότερες νὰ σφοδάζουν ἀπὸ τὶς πολλὲς καθωμιατιές. Στὸν ἴδιο τόπο κι' ἀνάκατα μὲ τοὺς νεκροὺς βογγοῦν αὐτοί, κι' εἶναι πολλοί, ποὺ οἱ ἐ-

Συνέχεια στὴ σελίδα 4

Σκοτώθηκε σὲ ἀεροπορικὸ δυστύχημα

ὁ σμηναγὸς ΣΠΥΡΟΣ ΡΟΥΛΙΑΣ

Συνέχεια ἀπὸ τὴν 1η σελίδα

παραδείσιο αὐτὸ τόπο τῆς ἀνάπαυσῆς σου.

Αἰωνία ἂς εἶναι ἡ μνήμη σου καὶ ἐλαφρὸ τὸ χῶμα τοῦτο τῆς δοξασμένης Ρούμελης ποὺ σὲ σκεπάζει, ἀλλησμόνητε καὶ ἀναντικατάστατε συγγενῆ, φίλε καὶ συγχωριανέ μας Σπῦρο. Αἰωνία σου ἡ μνήμη, ἀγαπημένε μου ἐξάδελφε.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου μας Γεώργιος Πουρνάρας, Τραπεζικὸς τῆς Α.Τ.Ε. τοῦ ἀπήνθυνε ἐκ μέρους τῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου μας τὸν ἀκόλουθο ὕστατο χαιρετισμό.

Ἀξέχαστε ἀδελφικὲ φίλε Σπῦρο, ἐκλεκτὸ τέκνο τοῦ χωριοῦ μας καὶ μέλος τοῦ Συλλόγου μας.

Στὸ στερνὸ αὐτὸ ἀποχαιρετισμὸ δὲν ὑπάρχουν λόγια γιὰ νὰ χρωματίσουν τὴν τόση θλίψη καὶ τὸν κρυὸ πόνο ποὺ μᾶς πρόσφερε ὁ ἀδόκητος πρόωρος χαμός σου. Σὲ γνωρίσαμε ὁλοζώντανο καὶ χαρούμενο παιδόπουλο νὰ τρέχῃς στὰ γραφικὰ σοκάκια καὶ τὶς πλατεῖες τοῦ χωριοῦ μας. Σὲ καμαρώναμε σφριγκλὸ νέο ὅταν ἔβινες ἀκούραστα καὶ θαρρετὰ τὶς μάχες, στὶς σχολικὲς αἴθουσες, γιὰ τὴν ἐπιτυχία τὴν ὁποία καταπολέμησες μὲ ἀξιοσύνη. Νοιώθαμε τρανὴ τὴν ὑπερηφάνεια ὅταν μὲ τὰ δοξασμένα φτερὰ τῆς Ἑλληνικῆς Ἀεροπορίας διέσχιζες ἄφοβα τοὺς αἰθέρες. Μεγάλη ἡ χαρά μας μέχρι χθὲς ἀκόμα ὅταν ὁλέπαμε ν' ἀνεβαίνῃς τιμητικὰ καὶ ἐπάξια τὰ δύσβατα κι' ἐπίπονα σκαλοπάτια στὴν ἱεραρχία τοῦ ἐκλεκτοῦ Σώματος τῆς πολεμικῆς μας Ἀεροπορίας. Ἡ χαρά μας γινόταν ἀκόμα πιὸ μεγάλη ὅταν σὲ ὁλέπαμε παράλληλα σὰν γνήσιο Ρουμελιώτη καὶ Οἰνοχωρίτη νὰ πρωταγωνιστῇς στὸν κοινωνικὸ χῶρο καὶ ν' ἀποτελῇς πρώτυπο καλοῦ κι' ἐναρέτου οἰκογενειάρχη. Μὰ χθὲς ἀνέλπιστα, σὰν κεραυνὸς σὲ ξάστερο οὐρανό, ἄλλαξε τραγικὰ τὸ σκηνικὸ τῆς ζωῆς σου. Ἡ μοῖρα σκληρὴ καὶ ζηλόφθονη σοῦκοψε τὸ νῆμα τῆς ζωῆς. Ζήλεψε τὸν λεβέντη τοῦ χωριοῦ μας τὸ καμάρι τῆς Ἀεροπορίας. Σὲ παγίδεψε στοὺς αἰθέρες, ἀνυπεράσπιστο, γιὰ νὰ σοῦ γαρεμίσῃ τὰ ὄνειρα γιὰ τὴν Ἀεροπορία καὶ τὴ ζωή. Οἱ θρῆνοι καὶ οἱ κοπετοί μας δὲν θὰ μπορέσουν ν' ἀπαλύνουν τὸν σκληρό μας πόνο. Μᾶς πνίγουν οἱ λυγμοὶ καὶ γίνονται ποτάμι τὰ δάκρυά μας γιατί χάθηκες νέος. Ἡ νιάτη σου ὁρισκόταν ἀκόμα στὸν ἀνθό της ὅταν ὁ ἄγριος λίβας ποὺ φύσηξε μανιασμένα καὶ σαρωτικά, ἐκεῖ στ' ἀκρογιάλια τῆς Ἀχαϊκῆς γῆς, λύγισε τ' ἀτσάλινα φτερά σου σὰν ἀνοιξιάτικα δροσερὰ ροδοπέταλα. Μὰ γιὰ μᾶς δὲν χάθηκες. Ἐδῶ στὰ κάστρα, στὶς λαγκαδιὲς καὶ στὶς ὁμορφες συνοικίες τοῦ χωριοῦ μας φτερουγίζει ἡ σκιά σου. Ἐκεῖ στ' ἀτσάλινα φτερὰ τῆς τρισένδοξης Πολεμικῆς μας Ἀεροπορίας ὁρίσκεται ζωντανὴ ἡ ψυχή σου.

Ζεῖς καὶ θὰ ζῇς στὴν μνήμη ὅλων ποὺ σὲ γνώρισαν. Γιὰ μᾶς τοὺς φίλους σου καὶ τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου μας δὲν ὑπάρχει ἄλλη παρηγοριὰ παρὰ τὸ ὅτι οἱ καλοὶ καὶ οἱ ἐκλεκτοὶ πεθαίνουν νέοι. Αἰωνία σου ἡ μνήμη.

Οἱ συνάδελφοί του ἀξιωματικοὶ θρήνησαν τὸν γενναῖο σμηναγὸ ΣΠΥΡΟ ΡΟΥΛΙΑ, τὸν λεβεντόκορμο ἀεροπόρο ποὺ ἔχασε τόσο πρόωρα, ἀφήνοντας τὴν ἀνάμνηση τοῦ ἀκεραίου καὶ σπανίου χαρακτῆρα του. Τοῦ ἀπέδωσαν τὶς καθιερωμένες στρατιωτικὲς τιμὲς καὶ συμμαθητής του ἀξιωματικός ἐκ μέρους τῶν συναδέλφων του ἀξιωματικῶν τοῦ ἀπηύθυνε τὸν ὕστατο χαιρετισμό τους.

Τὴν ἡμέρα τῆς κηδείας οἱ καιρικὲς συνθῆκες ἦταν δυσμενέστατες. Ἀπὸ τὴ νύκτα εἶχε πέσῃ ἄφατο χιόνι καὶ συνέχιζε νὰ ρίχνῃ καὶ ἄλλο ὅλη τὴν ἡμέρα. Δεκάδες αὐτοκίνητα Ι.Χ., λευκοφορεῖα καὶ στρατιωτικὰ ὀχήματα ἔφτασαν μέχρι τὸν Πύργο καὶ ἐκεῖ μποτιλιαρίστηκαν, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ προχωρήσουν. Ἂν ἡ Νομαρχία Φωκίδος, ὅπως τῆς ζητήθηκε ἀπὸ τοὺς ἐπικεφαλῆς ἀξιωματικοὺς τῆς Ἀεροπορίας, ἔστελναν ἕνα ἐκχιονιστικὸ μηχάνημα τὸ πρόβλημα τῆς μεταβάσεως τῶν αὐτοκινήτων στὸ χωριὸ θὰ λυνόταν ἀμέσως. Ἂν φυσικὰ ὁρισκόντουσαν ἐκεῖ καὶ ἄνδρες τῆς χωρ/κῆς νὰ ρυθμίζουν τὴν κίνησή τους.

Παρὰ ταῦτα ὕστερα ἀπὸ πολλὲς προσπάθειες ἀρκετὰ αὐτοκίνητα κατώρθωσαν νὰ φτάσουν στὸ χωριό, ἀλλὰ ὁ περισσότερος κόσμος ἀναγκάστηκε νὰ πάγῃ μὲ τὰ πόδια τὴν ὑπόλοιπη διαδρομὴ τεσσάρων χιλιομέτρων.

Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ εὐχαριστοῦμε θερμότατα τοὺς κατοίκους τῶν Καστελλίων καὶ τῆς Γραβιᾶς καὶ ἰδιαίτερα τοὺς ὁδηγοὺς τῶν ταξὶ καὶ τρακτὲρ ποὺ μᾶς ὁδήγησαν στὴ δύσκολη αὐτὴ κατάσταση γιὰ νὰ φτάσῃ στὸ χωριό μας ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος ποὺ εἶχε ἔρθει γιὰ τὴν κηδεία τοῦ Σμηναγοῦ Σπύρου Ρούλια.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

● Στὶς 4 Ἀπριλίου, ἡμέρα Κυριακή, θὰ τελεσθῇ στὸν Ἱερὸ Ναὸ τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης τοῦ χωριοῦ μας, 40ήμερο μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ φονευθέντος συγχωριανοῦ μας σμηναγοῦ Σπύρου Ρούλια.

ΨΗΦΙΣΜΑ

τοῦ Διοικητ. Συμβουλίου τοῦ Συλλόγου ΟΙΝΟΧΩΡΙΤΩΝ ΠΑΡΝΑΣΣΙΔΟΣ

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Συλλόγου ΟΙΝΟΧΩΡΙΤΩΝ ΠΑΡΝΑΣΣΙΔΟΣ, συνελθὸν ἐκτάκτως, σήμερον τὴν 23ην Φεβρουαρίου 1976, ἐπὶ τῷ τραγικῷ καὶ προώρῳ θανάτῳ τοῦ ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΡΟΥΛΙΑ Σμηναγοῦ Ἱπταμένου, ἐκλεκτοῦ τέκνου τοῦ Οἰνοχωρίου, ἐπιλέκτου μέλους τοῦ Συλλόγου καὶ ἐξαιρέτου ἀξιωματικοῦ τῆς Πολεμικῆς Ἀεροπορίας, καθ' ἣν ὁ Πρόεδρος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἐν ὀλίγοις θλίψει ἐξέθεσεν τὰς πολλὰς ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας προσέφερεν ὁ θανὼν ὑπὲρ τοῦ Συλλόγου καὶ τοῦ Χωρίου μας Οἰνοχωρίου Φωκίδος, ἡ ἀπώλεια τοῦ ὁποίου ἀφήνει δυσαναπλήρωτον κενόν,

Ψ Η Φ Ι Ζ Ε Ι

1. Νὰ κατατεθῇ στεφανος ἐπὶ τῆς σοροῦ του.

2. Νὰ παρακολουθήσῃ τὴν κηδεία του, γενησομένην ἐν Οἰνοχωρίῳ 25μελὴς ἀντιπροσωπεία μελῶν τοῦ Συλλόγου.

3. Νὰ προβῇ εἰς τὰς δεούσας ἐνεργείας διὰ τὸν ἐνταφιασμόν του εἰς περίβλεπτον θέσιν ἐν τῷ Νεκροταφείῳ.

4. Νὰ ἐκφρασθοῦν τὰ θερμὰ συλλυπητήρια πρὸς τὴν σύζυγον τοῦ μεταστάντος καὶ τοὺς λοιπεῖς συγγενεῖς.

5. Νὰ ἀποσταλῇ ἀντίγραφον τοῦ παρόντος πρὸς τὴν οἰκογένειάν του καὶ τοὺς γονεῖς του.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Φεβρουαρίου 1976

Ὁ Πρόεδρος
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΟΥΡΝΑΡΑΣ

Ὁ Γραμματεὺς
ΠΑΝ. Κ. ΠΑΠΑΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΣΤΟ ΟΙΝΟΧΩΡΙ

Συνέχεια ἀπὸ τὴν 3η σελίδα

πανωτὲς πληγές τοὺς ἀναγκάζουν νὰ ζητοῦν σπαρακτικὰ βοήθεια. Εἶναι πολλοί, μὰ ποιὸν νὰ πρωτοθυμηθεῖς; Νὰ ἐκεῖ ὁλέπει κανεὶς νὰ δογγοῦν, ὁ Παπαριστείδης ἢ Μηνιὼ ἢ Παπαδοκώστενα... κι' ἄλλοι, κι' ἄλλοι πολλοί. Κι' ἐκεῖ στὴν συμφορά, ἀνύπαρκτος ὁ γιατρὸς πουθενὰ μιὰ νοσοκόμα τὸ ἐπιδεσμικὸ ὑλικὸ ποὺ νὰ ὁρεθεῖ; Ἡ ἀνθρώπινη θέληση γιὰ τὴν ζωή, ἡ πίστη στὸ Θεὸ καὶ οἱ ἠρωϊκὲς ψυχοτίδες τῶν συγχωριανῶν σώζουν τοὺς πολλούς. Αὐτοὶ ποὺ σώθηκαν ἀπὸ τὸ χαλασμὸ σωστὰ ἀνθρώπινα ράκη. Πολλὲς φορὲς διερωτήθηκαν κατὰ πόσο ἦταν τυχερότεροι ἀπ' αὐτοὺς ποὺ πῆρε ὁ χάρος. Ἔπρεπε νᾶχεις ἀτσάλινη ἀντοχὴ γιὰ ν' ἀνθέξεις σ' αὐτὲς τὶς τραγικὲς ὧρες.

Τὸ ἔργο τους ὁαρύ. Νὰ ἀποδώσουν τὶς τιμὲς ποὺπρεπε στοὺς νεκρούς. Νὰ φροντίσουν τοὺς πολλοὺς πληγωμένους. Νὰ πάρουν τὰ μέτρα γιὰ νὰ σώσουν ὅτι ἀπόμεινε ἀπὸ τοὺς ἐπιζήμιες. Νὰ φύγουν μακρυὰ στ' ἄγρια κρυσφύγετα γιὰ ν' ἀποφύγουν ἕνα νέο χαλασμό. Ναί ἐκεῖ, ὄχι πολὺ μακρυά, ἀκούγεται ξανὰ σήμερα ὁ ἀντίλαλος τῆς φονικῆς μάχης.

Σὰν περνοῦσε κανεὶς ἐκεῖνο τὸ ὁράδυ ἀπὸ τὸ χωριὸ δὲν θἄοριζε παρὰ λίγους γέρους κι' ἀνήμπορους νὰ σείρουν τὰ κυρτωμένα κορμιά τους, μακρυὰ ἀπὸ τὸ παραγώνι τους.

Ὅσοι τοὺς ἀπόμειναν ἀκόμη δυνάμεις τραυματισμένοι καὶ μὴ θὰ τοὺς συναντήσωμε μαυροντυμένους κι ἀηδιασμένους γιὰ τὴν ἀνθρώπινη κτηνωδία μὲ κλαμένα καὶ τρομαγμένα μάτια ἀπὸ τὰ ὑπαίθρια καταφύγια (κουμάσια, ἀμπελορέμματα ἀϊδοσίλη κ.λ.π.) μὲ στέγη τοὺς ἐλατιάδες καὶ τὶς θελανιδιές.

Οἱ ἀσημένιες ἰτιὲς στὶς ποταμιὲς τὰ χρυσοπράσινα ἐλατοδάση κι οἱ γκριζοπράσινες θελανιδιὲς ἔσκυψαν χαμηλὰ τοὺς κλώνους τους κι ἀγκάλιασαν στοργικὰ στὸν κόρφο τους ὅσους ζήτησαν ἐδῶ καταφύγιο.

ΕΚΔΡΟΜΗ ΟΔΥΣΣΕΙΑ

Συνέχεια ἀπὸ τὴν 3η σελίδα

ἀξιοσύνη του θὰ μοιράσει ἁπλόχερα σ' ὅλους τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἐπιστροφὴ σωστὸ πανηγῆρι. Πρωταγωνίστρια γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη ἡ κυρὰ Ἀγγελική. Σκόρπισε τὸ κέφι καὶ κράτησε τὴν θέση τοῦ πρωταγωνιστοῦ κατὰ γενικὴ ἀναγνώριση.

Χωριστήκαμε ὅλοι μὲ χαρὰ καὶ τὴν εὐχὴ καὶ τοῦ χρόνου ὅλοι ξανὰ μαζὺ νὰ ὁρεθοῦμε στὴν μνήμη τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης.

Κι' ἐμεῖς θὰ προσθέσουμε, τοῦ χρόνου μὲ φτιαγμένο τὸν δρόμο τῶν 4 χιλιομέτρων ποὺ ἀπομονώνει τὸ χωριὸ καὶ θέτει σὲ κίνδυνο τοὺς πολλοὺς πιστοὺς φίλους τοῦ χωριοῦ μας. Τὸ ἐλπίζομε...